

Sy-li spěwał,
Pilnje džětaš,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw sprócný
Napoj mócný
Lubosć ma;
Bóh pak swěrný
Prez spar měrný
Čerstwosć da.

Njeh ty spěwaš,
Swěrnje džětaš
Wšědny dny;
Džěń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpočń ty.

Z njebjes mana
Njeh ći khmana
Žiwnosć je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew će!

F.

↳ Sserbske njedzelske lopjeno. ↳

Wudawa so kóždy sobotu w Smolerjez knihcizischczerńi w Budyšinje a je tam sa štwórtlětnu pschedpłatu 40 pj. dostacž.

1. njedzela po tsjoch kralach.

Out. 2, 41—52.

Hdyž nimo wulkeje sahrody džěsch, kiž je se wschěch bofow s wysokej murju wobhrodžena, dha drje so czi trjehi, so, k jejnym wrotam pschichedschi, je runje wote-wrjene namakasch. Ty pohladasch s nimi nuts a widzišch tam czište pucze, kwětkowe hrjadki, sróstne shtomy a rjane kerczi. Te pak šwědcza czi jašnje dosež wo tym, kajki pilny sahrodnik tu sahrodu džěta. A to wscho wohladasch s jeniczkim pohladnjenjom s wrotami do sahrody.

Ubo ty pschindžěsch psched zusy dom. Niczo wo tych njewěsch, kiž w nim bydla. Woni šu czi czišće zusy. Duž fastupisch a šu w czištej stwě a w šrijedza mjes pěnyimi džěczimi. Jenož wokomik trjebasch so w domje roshladacž a hižom wěsch, so tam pobožnaj, ródnaj, džěta-waj starschej bydlitaj a so je jimaj luby Bóh pošluschně džěczi wobradził, kiž lubja, jimaj wješele czi nicž hacž do jeju kónza.

Zyly czaš Khrystuškoweje mlodosće je nam kaž samt-njena sahrodka. Biblija nam niczo wo njej njepischně. Jenož jene durčzka tuta sahrodka ma a te šu nasch džěns-nišchi tekst. Hdyž pak jón czi tamy a šebi s tym te durčzka wotewrimy, dha zyly czaš Khrystuškoweje mlodosće psche-widzimy.

Duž pak tež hladajmy džěnska s nimi do Jesuškowych mladych lět! My jeho widzimy

1. w starschiskim domje,
2. na pucžu do Jerusalema,
3. na dompucžu wot tam.

I. Jeho starschej pak šhodžěschtaj kóžde lěto do Jerusalema na jutrowny rócžny czaš. Hdy by tu stało: Jeho starschej běschtaj wošebnaj a šluscheschtaj do přěnich w zylym měsće, wonaj běschtaj mudraj a šapocžěschtaj wscho prawje, wonaj džělaschtaj wot ranja hacž do wječora a lubowaschtaj šwoje džěczo bóle hacž šwojeho wócžka šerniczkju, dha hižom bychmy rjekli: O tak šbožowne džěczaze lěta mějesche Jesušk w starschiskim domje! Dokelž pak tu czi tamy: Jeho starschej šhodžěschtaj kóžde lěto do Jerusalema na rócžny czaš, t. r. wonaj so Božeho šalonja a k Božemu domej džěschschtaj, runjež bě tutón wo 4 dny daloki pucž wot njeju šdaleny, dha dyrbinmy prajicž: Kaž šbožne lěta mějesche Jesušk w starschiskim domje!

O, lubi starschi, my chzeczje tola tež šwoje džěczi wob-šbožecž. Njemotajecze so tehodla dolho s nimi na tych pucžach, kiž je tola k šbožu njewjedu, ale nastupcze s nimi s czašom tón jeniczki prawy, so šo mjenujzy šwěru šami k Bohu, k jeho šlowu a k jeho domu džěschschaj!

Tak bu Jesušk 12 lět stary. S tym šluschesche do dorosčěnych a mějesche pschistup k Božim šlužbam w templu a tež tu pschišluschnosč, tam na rócžne šwjedjenje šobu šhodžicž. Dolho drje je tutemu dnjej s wješelom napsche-cziwo hladał. Nětko tu bě. A tak dha so jeho starschej a wón na tón daloki pucž, na pucž do Jerusalema po-dachu. To pak bě šbožowne pucžowanje! Hdyž jenož jeho wócžko padny, wschudžom štejachu psched jeho duchow-nymaj woczomaj wótzojo šandžěnych czašow, so bychu k njemu rěczeli. Sady šo mějesche horu Karmel, hdyž bě šeliak šwoju móž pošasał, přjedy njeho šběhachu šo

Moabske hory, nimo kotrychž běšče Mojsaš swój lud do Kanaana wjedł. A tam sašo pokasowachu so Bethlehemske hórki. Jemu bě, jako by Davita na nich widzał, so tam swoje přenje psalmy spěwa, a Ruth, so tam swoje kłoski sběra. Nětko běchu na wolijowej horje, a Jerusalema ležesche we wschej swojej tehdomniškej krašnosći t jich nohomaj. Hacz je Jusuš tehdy hižom wjedzał, so budža w tutym měsće srudženo a so budže tam czerpicž. Hacz je wjedzał, so budže w tej malej, s boka ležazej sahrodže so krawany pót poczić a so budže na tej malej bliskej hórzy na kščižu wišacž? Se-li so je to wjedzał, dha je tež wjedzał, so jeho runje s tuteje wolijoweje hory jeho pucž na pošledku do njebeš pomjedže.

o tak požohnowany je tola hišče dženša kóždy kemschazy pucž, runjež cze do žancho Jerusalema niewjedł, ale jenož do maleje zyrkwicžki! Na nim kšychišch tešamšne swony, kiž su hižom psched lětstotkami twojich kšebich pobožnych wótzow strowile, ty džesch nimo tych kšamšnych plódných hórkow, kiž su na twojich wótzow hladale, hdyž su woni wješeli abo tež na kšjercž srudni do swojeho Božeho doma schli, abo hdyž su, nawjedowani wot Božeje marty, po swojej pošlednjeje drošy czahnyli. A hlaj, twoje myšle su pola nich w njebešach a pola Boha, a hdyž so s nimi sašo na semju wrócizsch, ky pošlyny, wofschewjeny a wowlóženy. o so czyli šebi ludžo tola sašo bóle swoje kemschaze pucže wazicž! Kemschaze ščežki — to je stare, wot wótzow namreće pravo — so wot nitoho sahnacž nješmédža. Ale šcho pomhaju najrjeišche kemschaze ščežki, hdyž so šlót na nich paše a ludžo je njewužiwaju!

II. Tak dha bě Jusuš w Jerusaleme. Bě tam wjele widžecž. Horkach na Zionje stejesche hišče Davitomny hród. Nětko tam romšy móžni bydlachu. Na hašach mjerwjesche so s ludžimi, kotsiž běchu so se wschěch kónzow semje na swjedžen šeschli. Šcho njemóžesche tu kóždy noweho s dalokeho šwěta nashonicž! Tola Jusuša to wscho njesajimowasche. Do templu jeho wscho czechjesche. Tam běchu wokolo najšwjeczišcheho a šwjateho pschitwarki, w kotrychž pišmawuczeni Boži sakoň wuczachu a wuložowachu. Hižom bě tón Anješ pola nich. Na nich pošluchasche, jich so praschesche a woni so jeho rosomej a jeho wotmolwjentam dodžiwacž njemóžachu. A hlaj, kaž so nahle sablysta a šwětky blyst nóžnu czmu pschetrejnje, tak šta so s tym Anješom w templu něšcho, na cžož drje šebi předy myšlil njebe. Tu pschindže t temu pošnacžu, so je Boži Ššyn šam. Njewěštaj wój, so ja bycz mam w tym, šchož mojejo Wótza je? to bě to, šchož wón šwojimaj jeho pytažymaj šarschimaj wotmolwi.

Čžaš, kiž džecžo na wufnjenje w šchuli nałož, je derje nałoženy a pschinješke rjane plódy; čžaš, kiž wone na džělo w šwojim powołanju pschetrejša, hdyž wschě mlode mozy napina a hdyž semju s potom swojeho woblicža kšjepi, je tež derje nałoženy. To ničto njeprěje. Ale šcho je s tym čžašom, kiž je wone w Božim domje? Tu tola ruka ničto njedžela, tu njenawufnje ničto sa powołanje. Tež drje wscho njedorosymi, šchož se rta duchowneho kšychi abo šchož se šwojich spěwarškich spěwa. Nieby tón čžaš druhdže lěpje nałožicž mohle? Wščo tež bliske abo daloke hory jemu kiwaju, so by nježelu s nich na kraj hladalo a so czerstweho lěšneho dymanja nakšrebało, wschako jo města wabja, so by tam wohladalo, šcho je

čłowšta mudrosčž wscho došonjala! A tola, njeměcže pschewntk w Božim domje sa něšcho šnadne! Tu šacžewaju a wuwiwaju a srawja nješmjertne dusche sa njebeš. Je něčto swój Boži dom šwěru wopytował a je jeho žiwjenje na kónž došchlo a padaju jemu wschě jeho semške kubla, jene po druhim, s rukow a njerodži jeho wutroba wo ničto šachodne wjazy, hlaj, dha budže jeho duscha srała, a kaž žnježy s wješelom srale kłosy šyfu a je do brožnje kšowaju, kaž ponješku potom jeho duschu njebešy žnježy, Boži šwjeczi jandželjo, s wyštanjom do njebeškich brožnjow. Bě jeho pschewjwanje w Božej šwjatnižy pošdarmo bylo?

III. Duž běchu te šwjedženške dny nimo. Zušobnižy s teho šameho města běchu šebi džě wotrěczeli, hdyž bychu so psched měsčezanskim wrotami hromadžili, so bychu wot tam domoj pucžowali. Šdyž bychu někotsi hromadže byli, bychu woteschli, czi jeni rano sahe, czi drusy trochu pošdžišcho. Wječor bychu w bližškej hospodže potom wschitzy s teho šameho města hromadže byli a hromadže bychu potom dale czahnyli. Duž tež na poštanym ranju Jusušowej šarschej wot měsčezanskich wrotow wotpucžujetaj, runjež jeju šyn hišče pschi nimaj njebe. Wječor, to wjedžeschtaj, jeho w bližškej hospodže nadeždžeschtaj. Ale wječor tam wón njebe. Duž so štarosčizmaj a se štyšnei bolosčju do města wróciztaj. Tam jeho pštataj, doniž jeho w templu njenamafataj.

o šbožownaj šarschej, kiž swoje džecžo w templu, to je, pschi Bošy, wěštaj! Šdyž swoje džecžo mješ bohathni nimasch, abo mješ strowymi, abo mješ czechšenymi, abo mudrymi, haj ani wjazy mješ žiwymi, poddaj so do teho, jeno so jo pschi Bošy wěšch. Potom móžesch wyšfacž, hižom tu; a budžesch hišče bóle wyšfacž móž tam w šbožnych njebešach!

Na to czechnichu wschitzy tjo domoj. A Jusuš pschi ndže je šwojimaj šarschimaj do Nazareta a bě jimaj poddany. Wón, Bóh šam, šhibuje so pod čłowškej šarscheju wolu, a jeho Wótž jemu to mytuje. Čžitanym tola wo nim: A wón pschiběrasche kaž na lětach tak tež na mudrosčži a na hnadže pola Boha a čłowjekow.

Duž, lube džeczi, džicze a budžecze poddane šarschim a knježim, Božemu šlowu a wschěm dobrým kšchescžijanskim wafschnyam, a Bóh šam budže wam to mytowacž. Šaž so mlode šchotmy šelenja a čłowškej woczi šwješeluja, tak budžecze potom wy rosčž a pschiběracž tym šwojim t radošči, a hdyž tu wy wjazy njebudžecze a ludžo budža wo waš rěczecž a na waš špominacž, dha budže jim, jako bychu do šeleneje šwětkoweje šahrody hladali.

Šladajmy na Jusuša!

J. Kř. w H.

W cžěmnyj dole.

W šalu mulkeho woješkeho lazareta w Barlinje jedyn korporolaj abo džekatnik na kšuchocžinu bješnadžijnje kšory ležesche. Šako woješki duchowny t jeho kóžu pschindže, wón džesch: „Šchož chžecze mi wy prajicž, knješ předarjo, to hižom dołho wěm. Ša šym s Königsberga, města „čžistych šmyšłow“, a šym šanta študował.“

„Nó“, woješki šaracž rjekny, „dha móžemoj tež wo šantu hromadže rěczecž; jeli je wam to prawje. Šcho dha šče wot šanta čžitali.“

„Škritiku čžistych šmyšłow.“ Ššyn hacž do primy pschischol, potom wustupich a do wošakow džěch.“

Wón běšche kšětro doma w šwojim šarym mudrostniku. Duchowny so jeho potom woprašča: „Šče tež šantowu knihu »Škritika praktiškich šmyšłow« čžitali?“

„Ně, to njejšym! Ze Kant tež tajtu spišal?“

„Wěšo, a to je jara pomučžaze, sčtož w njej steji. Chzu wam jeno jenu hadu prajicž, kotraž je mi tač w pomjatu wostaka: »Róždy cžlowjek cžin tač, kaž šebi pscheje, so bychu wschitžy cžlowjekojo cžinili!« Nětko ras prajcže, luby młody pscheczelo, móžecže wy rjež, so scže to pschezo w šwojim žiwjenju cžinili? Wy džě wjazy daloko k wěcžnosći nimacže, a w tajšim padže šebi cžlowjek žanžy illuſiwu njecžini, njeje to wěčno?“

Wón se šwojimaj horjazymaj wočjomaj fararjej kžutnje do woblicža hladasche a potom šnapscheczimi: „Ně, to ja njejšym cžinik.“

„To je šrudnje“, farar džěsche, „dha wy we tamnym šwěcže šwojeho pscheczela Kanta njenadeńdžecže, tón je š najmjenšcha kručže po dobrých pocžinkach žiwy był.“ Duchowny šhoremu ruku posticži a džěsche.

Ša někotre dny wón šašo do lazareta pschindže. Wón drje jeho postrowi, ale nimo jeho kža k druhemu šhoremu džěsche. „Njepšchindžecže wy te mui?“ šo wón woprašcha.

„Ně“, ja wschal wam ničšo dale prajicž njemóžu. Wy džě hižom wschitko wěcže.“

„Ach, — pójče tola! Ša wot teho cžaka, so tu wy běšcže, njejšym špacž mohł. Ša šym šo se šwojimaj starschimaj roškorik a šo š tróžkanjom jimaj žyle wozusobnik, a nětko dyrbju wumrjecž.“

„Štaj dha waschej starschej hišcže žiwaj?“

„Moja macž je hišcže žiwa, ale ja dołho wjazy pišal njejšym.“

„Nó, je-li wam prawje, chzu macžeri pišacž a jej prajicž, so ju wy wo wodacže prošecže.“

„Šaj, cžinče to!“ wón š wutnym hłožom rjekny.

Šnydom farar tu pódla šhorokža tón list pišasche. Šotom wón se šhoremu džěsche: „Luby młody pscheczelo — ja šym wasche dla kusł w Kantu cžital, a pschi tym na jene šłowo trječich, kotraž wy šnano šwojemu pscheczelej Kantej wěricže. Dyrbju je wam prajicž?“

„Šaj, prošču!“

„Kant ras rjekny: »W tych tyžozach knihow, kotraž šym w žiwjenju cžital, mje žane šłowo tač trošchtowało njeje, kaž to psalmške šłowo: »Šdyž ja runje šhodžu w cžěmnyh dole, njeboju šo žaneho nješboža; pschetož ty šy pschi mni, twój prut a kij trošchtujetaj mje!« Ša myšlu, wy scže nětko tež w cžěmnyh dole; šnano tež waš tole šłowo trošchtuje.“

„Šaj, to je pač tež rjane; š wotkal to šłowo je?“

„Nó, ja chzu jo wam ras žyle wučžitacž.“ Farar cžitasche jemu 23. psalm.

„To je rjane; nochzecže mi tu knihu wostajicž?“

„Wěšo, lubjerady.“ Duchowny jemu hišcže někotre šłowa prajesche a jeho dušchu temu šnjesej porucži.

Šti dny pošdžišcho cžěrpjazy wumrje. Wothladowaza šotra pač pomjedasche, so wón testament wjazy š rukow pokožik njeje, ale je wjele w nim cžital a potom cžishe wužnył. F.

Šnjeshožil.

Šedyn wěrjazy šchescžijan, kiž bě š pschetupžom w Barmenje, mějesche w oktobru 1903 w bliskosći italskeho města Benediga wulke nješbože. Wón chžysche w cžěmnosći hišcže jedyn cžah, hižom wotjědžazy, wužicž, smyli pač, na njón škocžiwšchi, š ruku wšne pschimadło, padže pod koleša a wosta ležo; prawa ruka jeno hišcže w kručach na cžěle wišasche, prawa noha běšche wjazy kručž šlamana, jejne delnje šhibadło rošmjecžene, hłowa a šchibjet šranjenej. Šajšeho jeho namašachu. Wón bě pschi wědomnju, jako

jeho do šastanišcžoweho twarjenja nješechu. Š tymi njemnohimi italskimi šłowami, kotraž móžesche rěcžecž, wón šesufa, šwojeho šnjese, šhwalesche. Wón nješojesche šo žaneho nješboža; šnjeshow prut a kij jeho trošchtowaschaj. Šnydom jeho do Benediga do šhorownje dowjesechu, hdžež operirowazy lékař dospołne wotemšacže praweje ruki bjese wscheho šomžjenja pschedemša. Šóřny po tym jeho mandželška š Němžow k njemu pschindže; ta list wo wobšćenosći šwojeho wboheho muža domoj pišasche. Duž šhorn šwoje přenje šłowa, kotraž wón po šhubjenju praweje ruki se šwojej lěwizu pišasche, žoninemu listej podštaji. Š tač te rěšachu? „Džakujcže šo kóždy cžaka ša wscho Bohu a temu Wótžžu w mjenje našcheho šnjese šesom šhryšta“ (šes. 5, 20). Šako bu potom móžno, cžěžšofranjeneho do Němžow wrócžo dowjesč, wón se šwojimi pscheczelemi, kotřiž běchu po njeho pschischli, hišcže w šhorowni šhwalbny šhěrlišch špěwasche, přiedy hacž jeho na dwórnishcže wjesechu.

Ša šemi je wjele njemuprajneho šubjenštwu, šorja, cžěmnych pucžow šichža, ale žana cžěmnosć tyšchnosće njeje, kotraž šo nješwětli a njemujasnja, tač rucže hacž mjeno šesuf do wutrobny šwěcži a šo Boža lubosčž š wěru šapschimnje. Šacž šo wo wudowu jedna, kotraž pschi kaschcžu šwojeho muža š cžrijódku džěcžimi do cžěmneho pschichoda hlado, hacž šchědžiwaj šarschej šwojeho nadžijepołneho šyna w młodostnyh létach šědnjecž widžitaj, hacž šo šwěrnny muž pschikšodžeržy š škótom haniby wobmjetuje — kóžda cžěmnota šorja, šoloscže, štarosčow, šrudobny šo šwětli, tač šóřny hacž pruhi Božeje lubosče do njeje padaju. šesuf je prajik: „Ša šym šwětlo šwěta“ — hdžež wón šastupja, tam šo wschitka cžěmnosć jašni. Wón, kiž je tač wjele šhšlow wužuschil, wón šam, kiž šhšly licži a wě, cžehodla šo pšakaju, šamóže naš woprwdže trošchtowacž, šojicž, wumóžecž.

Boža lubosčž džiwa na wumóženje twojeje dušche, twojeho wěcžneho šboža. Wón chže, so by ty k wědomnju šwojeje winty pschischol a ruzy po hnadže wupšchestrjel. Šy dyrbišch w cžěmnyh dole šmjertnych mrošow šesufowu pschitomnosć špóšnacž a wutnyčž. psches wěru prajicž: „Ša njeboju šo žaneho nješboža; pschetož Šy šy pschi mni!“ F.

Sšerbaj

abo

Šchtož šypašch, to mjelješch.

Šomjedacžko ša Ššerbow

wot

dra. Ššula.

(Šotracžowanje a škónčenje.)

10. štam.

„Šawššajcže, poššakajcže,
Wješecže šo rjanej' młodosčel!“

Šokdra lěta pošdžišcho ššerbški študenta do Ššerbow pscheczelej list tehole wobpschijecža pošška:

„Luby pscheczelo!

Šot teho cžaka, hdžež buch do Šipščanskih študentow šapškanj, je šo hižom poššdra lěta pominyło. Ššchi šapšcžatku šwojeho tudžybcža šo pschěd študentami nimale bojach a najbóle šam ša šo šhodžach; ja běch pscheczěl tych wasch-njom, kotraž běch domach a w Ššonšchinje widžal a nawužnył, a wscheho mi žuseho šo ššalowad. Šle to jenož někotre měšazy trajesche. Šižom š škónž přenjeho poššlěta buch žiwjenja do mnje šajě, ja šo š druhimi študentami towaršchicž poššach a špóšnach, so

je tajke towarstwo derjeczinjaze a mužitne. Sdyž pať i nimi wšchědnje wobkhadžach, dha pomaklu a i džela mi njewědomnje to a druge wot swojich starich waschnjow wotpołożowach, — a hlaj, po dołčončenyh poklěcže běch žyle hinajšchi cžlowjek. Nětko počach brodaty khodžicž, kupich šebi kuschi schóraty roper a dołhe šwětle schórnje i wotrohami, schčerkach po hařach a hladach do schěrokeho šwěta kaž studenta. Mi šo druhdy tak wutroba šmėje-šche, hdyž pomyšlicž, tak jara běch šo pscheměnik. Šchi wšchitkim tym pať na wufnjenje nješapomnich: ja i jeneho džela šwěru w šwojim powołanju džělach, i drugeho džela pať šwět pšsnawach, dofelž běch pschewědcženy, šo je tež to pschibšuschnosč studentšich lět. A ša tym šo tež dženska hišcže džeržu; pschetož studenta dyrbi wufnyč a rošomnje pšsnawacž w kóždym nastupanju: jenož tak móže hōdny do wufonjowaweho žiwjenja šastupicž a wužitkowacž. Ščto cži wučenošcž pomha, jeli šo šwět nješnajesch a i ludžimi wobkhadžecž njewěsch?

Študenti w Lipsku wjele placža, kóždy a kóžda jich rad widži, wšchudže šu witani. Nichtó jim jich šwobodu nješawidži, nješchifrobšchi a ša što nješerje, runjež jich mlodoštno-wješela myšlicžka druhdy trochu daloko wjedže.

Nimale lěto šym duščne šnajomštwow ščinič. Tehdy běšche mój pscheczel Wicžas hišcže w Lipsku. Šedny džěn běchmój Šutrizach pobyšoj, hodžinu wot Lipska, a jako šo do měšta wrócžichmój, džěchmój hišcže kruč po wukhodžowančach abo hallejach, kotrež wokoło nutškowneho měšta wjedu. Namaj běšche prawje derje a wješele wokoło wutrobny, žortowachmój wšchelako a ščončnje šo do špěwanja dachmój, — wšchitko šerbški, to šo rošym. Mi šo šdache, kaž bšchtaj dwaj šnjesaj ščětro šedžblimje ša namaj ščtoj; a hlaj, jako běchmój tón špěw: »Što lět, kaž mi dženk je!« došpěwaloj, taj šnjesaj i namaj šupiščtaj a prajeschtaj šerbški: »Dobry wječor, šerbštaj pacholaj.« Šotom šo do rěčow dachmy, a tak šo wošiewi, šo běšchtaj rodženaj Šerbaj. Šschekupžaj w Lipsku, i mjenom Šan a Šurij Prawda, bratraj. Šeju pschecželniwosčž běšche wulka, a pscheproššchytaj naju na pschichodnu njedželu i wobjedu. Tak Lipsčanzny pschekupžy je šnajomnyhmi šudentami hušto cžinja.

Mój šebi dwójžy kašacž njedachmój, ale jako njedžela pschindže, mój tež pschindžechmój. Naju powitanje běšche wutrobne, a šnjes Šan Prawda pola naju wošta, šo rošrěčuju. Šo šhwili buchmój do drugeje štwy wjedženaj, hdyž šo mlodymaj žonomaj pokonichmój, na kotrejuž licžkach róže ščějachu. Šo běšchtej mandželškej teju pschekupžow. Šnydom po namaj pať mlody šnjes i mlodej šnjenju šastupi, kotrež bu šnjes Dechošławski mjenowany, a w kotrymž naměšče Šolaka špšsnachmój. Njewěm, cžehodla, — ale mi běšche, kaž bych šo i tymi ludžimi hižom dawno šnač; najškerje na tym ležesch, šo běchmy wšchitžy Ščłowjenjo, pschecželjo še šarodawnyh cžahow.

Wobjed a popokdnje tak pschecleža, šo lědy pytnychmój; namaj a — mi šo šda — nam wšchitkim běšche šo na najšepje hromadže špodobalo. Šako pať cžnyh mój Prawdžicž dom wopuschcžicž, naju šnjes Dechošławski na pschichodnu njedželu i šebi pscheproššy, a šnjesaj Prawdaj namaj prajeschtaj, šo mōžemój i nim pschikhadžecž tak hušto hacž cžzemoj.

Šola Dechošławškich šo šašo wšchitžy nadenžechmy, a tudy šo nam hodžiny runje tak rjenje a špěšchnje pominychu kaž tndženja.

Šot teho cžaha hušto do wobeju šwōjbow khodžach a tam tež ščłowjanškej studentow, Ščecha a Šolaka, pšsnach. My šmy tajke małe Ščłowjanštwow w Lipsku, hdyž šo štajnje šerbšžy, pólšžy, cžěšžy rěčži a špěwa a jena wošoba i lubošču drugej pschiwšujuje. Tak dołho hacž wo nich wěm, buch studentškim towarštwam ščětro nješwěrnny; mi šo w tymaj šwōjbomaj wjele šepje lubi dylžli hdyž

dže druhdže, a šym tu i lohkej próžu cžěški a pólški nawuknyč. Šy šebi myšlicž njemōžesch, tak dušchni, špodobni a pschijomni wšchitžy šu! Šnjesaj Prawdaj štaj šama šprawnošcž a dobrocžiwosčž, šnjenje Prawdžinej šama pschistojnošcž a lubošnosčž, šnjes Dechošławski je muž pětneho počinanja a jara derjeměnjžy; šnjeni Dechošławšta je štajnje wješela a ščacže kaž rychla šornicžka. Šo šu cži tši mandželštwow, šajkež dyrbišch pytačž! Mi šo šda, šo w nich pschezo ščončžo šwěcži! Šrjeni Dechošławšta ma šynka, kotrehož by je šwojeje lubošče najradšcho šjedla; i tym hraje a do džěluje kaž džiwja, tak šo šo cži wutroba šmėje! Šajlu pať šmėje to pacholatko rěčž, to njewěm; pschetož šarschey i nim pólški rěčžitaj, šnjeni Prawdžinej cžěški, a šnjesaj Prawdaj a ja šerbški. Šši rěčže špizy nawuknje!

Šež na wěru mojeju šnajomštwow cžžu špomnicž. Dechošławštaj štaj katholicšaj, a Prawdžizy šu ewangelškeho wufnacža kaž ja. Prawdžineju nan je rodženj Ščłowak i Ššchta, kiž je i ewangelškim wufnacžom do Šrahi pschischoč, hdyž jako bohatty pschekupž bydli. Tuteje dwojeje wěry dla pať hišcže ženje žadyn roštorč mješ nami njenasta. Šo je kaž w Šerbach, hdyž tež katholicžy a Ewangelšžy w najwjetšchey pscheszjenošcži pschewywayu, dofelž šu wšchitžy šerbšžy bratšja. Šan Prawda a ja — mój šmōj šwobodnišchich myšlow a nahladow dylžli cži drušy, tak šo tež my Ewangelšžy jenaf njewěrimy; ale tež to našchemu pschecželštwow nješčłodži. A tak ma byčž; pschetož wěru nikomu pschikafacž njemōžesch, ale kóždy dyrbi po pschewědcženju šwojeje wutrobny hičž. Nječ je kóždy pschecžiwow drugemu luboščiwow, a nječ kóždy šwojeho bližšcheho po jeho žiwjenju a cžinjenju waži! Tak budže pschecželštwow mješ dobrými ludžimi, nječ šu wufnacža šajkehož cžzedža. Šón pať je na wopakim pučžu, kiž cžze wšchitke myšle šnjenajcžicž a tehodla šwojich bratrow pschescžeha; pschetož tak dołho hacž budžeja cžłowjelojo na rošomje a w šacžuwanju wšchelazny, tak dołho tež jenaf myšlicž a wěricž nješamōža.

Šišcže něščto mam cži pišacž, nad cžimž budžesch šo wješelicž. Šnjes Dechošławski je tudy njedawno ščłowjanšku knihatnju šačožil. Šnihatnjow drje je tu wjažy hacž došcž; ale žana tajka nješěšche, hdyž mohł wšchitke abo tola najwjetšchi džěl ščłowjanškich knihow namačacž. Dechošławski je temu njedostatkej wotpomhač, a dofelž Lipsčanzške knihkupštwow do žykeho šwěta došaha, dha móža nětko duchowne plody i jeneho ščłowjanškeho kraja lohko do drugeho khodžicž, a našch Lipsk, hdyž šu něhdy Ššerbjo bydlili, budže šastarač ščłowjanškich potrebom. Ša šo wulžy wješelu, šo je měšto, kotrež našchi šerbšžy prjedownizny natwarichu, tajku wažnošcž a ščlawnošcž dobyčlo, a šo je nětko tež našchim ščłowjanškim naležnošcžam špomōžne a wužitne. Dechošławski to šwojeho dobyčka dla nječžini — wón ma wulke šamōženje; ale ščłowjanšta wutroba jeho i temu wabi. —

Šo rad wěrišch, šo šo mi w Lipsku špodoba; pschetož kóždemu šudentej šo tu lubi; ale mi šo wjažy hacž špodoba: w towarštwowe Prawdžizy a Dechošławškich šym žiwny kaž w nješekach. Šwjaški ščłowjanškej křwě maja džiwnu mōž! Šuby pschecželjo! budž ty tež tak šbožowny kaž twōj

Šan Ššerbšław Šrabowški."

„Bombaj Bōb“ njeje jenož pola šajesow duchownych, ale je tež we wšchěch pschewawarňach „Ššerb. Nowin“ na wšach a w Budyšchinje dostacž. Na ščtwórcžlěta placži wón 40 pj., jenotliwe cžiščla šo ša 4 pj. pschewawaju.

Nakhwilny zamolwity redaktor: K. A. Fiedleč.

Čiščec a nakladnik: M. Smoleč.